

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Ι Ε Ρ Α Μ Η Τ Ρ Ο Π Ο Λ Ι Σ Θ Η Β Ω Ν κ α ι Λ Ε Β Α Δ Ε Ι Α Σ

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (23-7-2017)

«ΟΦΕΙΛΟΜΕΝ ΗΜΕΙΣ ΟΙ ΔΥΝΑΤΟΙ
ΤΑ ΑΣΘΕΝΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΔΥΝΑΤΩΝ ΒΑΣΤΑΖΕΙΝ»

Ο απόστολος Παύλος, στο 15ο κεφάλαιο της προς Ρωμαίους επιστολής του (στίχοι 1-7), γράφει τα εξής σημαντικά και ενδιαφέροντα.

«Οφείλομεν δε ημεείς οι δυνατοί τα ασθενήματα των άλλων βαστάζειν». Δυνατός άνθρωπος, κατά τη λογική του κόσμου, είναι το πρόσωπο που είναι σκληρό και άκαμπτο· το πρόσωπο που επιβάλλεται και επικρατεί με τη δύναμή του, σωματική-υλική-πνευματική. Δυνατός είναι αυτός που κάνει ό,τι θέλει και χρησιμοποιεί τους άλλους όπως θέλει. Κατά τον Παύλο όμως δυνατός είναι ο πιστός που τηρεί τις εντολές του Χριστού· έτσι δυνατός είναι αυτός που «βαστάζει τα ασθενήματά των άλλων», όπως ο Χριστός βάσταξε και υπόμεινε τις αδυναμίες μας. Δηλαδή, αυτός που υπομένει, ανέχεται, συγχωρεί και συγκαταβαίνει στις αδυναμίες των άλλων. Στις ιδιορρυθμίες, στις λόξεις, στις παράλογες απαιτήσεις, στα εν γένει ελαττώματά τους. Αυτόν τον πιστό ο Παύλος τον συγκατατάσσει με τον εαυτό του. «Οφείλομεν ημεείς οι δυνατοί...».

Λέγει ο άγιος Χρυσόστομος: «Έγινες δυνατός; Δώσε την ευχαριστία και την ευγνωμοσύνη στο Θεό, ανεχόμενος και υπομένων τον αδελφό σου με απώτερο σκοπό να τον διορθώσεις. Θυμήσου τον Παύλο που έλεγε, ‘ελεύθερος γαρ ων εκ πάντων πάσιν εμαυτόν εδούλωσα, ίνα τους πλείονας κερδίσω... τοις πάσι γέγονα τα πάντα, ίνα πάντως τινάς σώσω’ (Α΄ Κορ. 9,19-22) και τη συμβουλή που μας δίνει, ‘αλλήλων τα βάρη βαστάζετε’ (Γαλ. 6,2)».

«Και μη εαυτοίς αρέσκειν». Να μη κάνουμε το δικό μας θέλημα ή το καπρίτσιο. Να μη επιβάλλουμε τη δική μας άποψη ή προτίμηση. Να μη είμαστε οι νταήδες που ισοπεδώνουμε και κονιορτοποιούμε όσους δεν συμφωνούν και δεν συνεργάζονται με μας. Μα μπορεί ν’ ασκούμε διοίκηση και θα πρέπει να ποδηγητήσουμε τους άλλους προς κάποιες κατευθύνσεις, θα πει κάποιος. Ναι την αποστολή μας και το έργο μας θα το κάνουμε. Αλλά τέλειος ηγέτης και τέλειος διοικητής είναι αυτός που εμπνέει τον άλλο, που τον εμπνυχώνει, τον προτρέπει με θεμιτά μέσα και τρόπους να κάνει το σωστό. Βέβαια υπάρχουν και οι εντελώς κακοήθεις και οι εξ επαγγέλματος αντιδραστικοί και οκνηροί. Οπωσδήποτε σ’ αυτούς θ’ ασκήσουμε κάποια πίεση και θα επιβάλλουμε και τις νόμιμες κυρώσεις εν ανάγκη. Δεν θα μας διακρίνει ένας άρρωστος συναισθηματισμός ούτε θα έχουμε ψυχική αδυναμία στην εκτέλεση του έργου και της αποστολής μας. Γι’ αυτό ο Παύλος συνεχίζοντας συνιστά:

«Έκαστος ημών τω πλησίον αρεσκέτω εις το αγαθόν προς οικοδομήν». Όχι να είσαι καλός εική και ως έτυχε. Απλώς να μη στενοχωρούμε τον άλλον. Να τον δεχόμαστε όπως είναι, χωρίς να καταβάλλουμε προσπάθεια να τον αλλάξουμε. Όχι γιατί αυτό είναι αδυναμία. Είναι αδυναμία της ανθρώπινης αγάπης, η οποία συγχωρεί τα πάντα στο αγαπώμενο πρόσωπο, άσχετα αν το βλάπτουν και δεν το οικοδομούν σωστά. Λοιπόν να βλέπουμε την άποψη του άλλου. Να υπολογίζουμε τις προτιμήσεις του ή και τις αδυναμίες του. Να υποτάσσουμε τον εγωισμό μας και τις άτακτες κινήσεις της ψυχής μας που δεν τον οικοδομούν. Αλλά αυτό θα γίνεται με απώτερο στόχο να επικρατήσει το καλό, το αγαθό, το σωστό, και να οικοδομηθεί ολόκληρο το σώμα της κοινωνίας και της Εκκλησίας προς το τέλειο και το ιδανικό. Είναι τόσο σπουδαίο και βασικό αυτό που συνιστά ο Παύλος, ώστε δεν το αφήνει στη προαίρεσή μας ούτε στην προσωπική εκτίμησή μας, αλλά το επιτάσσει.

«Οφείλομεν». Σας θεωρώ δυνατούς, σας συγκαταλέγω με τον εαυτό μου, που είμαι κλητός απόστολος, θεόπτης, ουρανοβάμων, θαυματουργός, μάρτυρας καθημερινώς με όσα αντιμετωπίζω στις ιεραποστολικές περιοδείες μου. Σας ανεβάζω στο ύψος και το επίπεδό μου, αλλά σας το λέγω ξεκάθαρα· οφείλομε να υπομένουμε και να ανεχόμαστε τις αδυναμίες και τα ελαττώματα αυτών, που είναι κατώτεροι από μας σε πνευματικότητα. Δεν τους κάνουμε χάρη, αλλά εξοφλούμε το πνευματικό μας χρέος και εκτελούμε το καθήκον μας.

«Και γαρ ο Χριστός ουχ εαυτώ ήρπεν...». Σε όσα θέματα συμβουλεύει ο Παύλος τους χριστιανούς, αφού τους πει όσα πρέπει, στο τέλος τους παρουσιάζει το παράδειγμα του Χριστού. Ο Χριστός κατά την ωραία εικόνα του ευαγγελιστού Ιωάννη είναι «ο αμνός του Θεού ο αίρων την αμαρτία του κόσμου» (Ιω. 1,29). Φορτώθηκε και κουβαλάει τις αμαρτίες μας τις αδυναμίες μας, τα βάρη μας. Είναι ο προσωπικός Κυρηναίος του καθενός μας και ολοκλήρου του ανθρωπίνου γένους συνολικά. Πόσο πρέπει να προσέξουμε σ' αυτό το σημείο. Γιατί εμείς, όταν θέλουμε να εξουθενώσουμε και να ταπεινώσουμε τους άλλους, για ν' αναδείξουμε το γόητρό μας και την αρετή μας, αρχίζουμε να παρατηρούμε τα ελαττώματα των άλλων με μικροσκόπιο και λεπτολογία. Κι όταν τα διαπιστώσουμε, πραγματικά ή καθ' υπόνοια, με χαιρεκακία και ευχαρίστηση αρχίζουμε να κρίνουμε, να σχολιάζουμε, να κατηγορούμε. Εδώ όμως το παράδειγμα του Χριστού και η διδαχή του Παύλου μας προτρέπουν για το αντίθετο. Είσαι δυνατός, φωτισμένος, ανώτερος άνθρωπος; Την υπεροχή σου την πνευματική και την αγιότητα θα την δείξεις, αν ανέχεσαι και βαστάζεις «τα ασθενήματα των άλλων» και στέκεσαι στο πλευρό τους, όχι σαν δικαστής αμείλικτος ή κακοήθης κριτής, αλλά σαν βοηθός γεμάτος από αγάπη και κατανόηση.

Ο Χριστός λοιπόν δεν ζήτησε το δικό του συμφέρον και τη δική του άνεση, όπως άλλωστε το είχαν προαναφέρει οι προφήτες. «...αλλά καθώς γέγραπται, οι ονειδισμοί των ονειδιζόντων σε επέπεσον επ' εμέ». Δεν ενσαρκώθηκε μόνο ο Χριστός, κενώνοντας έτσι τον εαυτό του από τη θεία δόξα, αλλά και ξευτελίσθηκε και διαπομπεύθηκε κατά το χειρότερο τρόπο. Ας θυμηθούμε τις προκλήσεις και τις ειρωνείες που υπέστη πάνω στο σταυρό. «Εάν είσαι υιός Θεού κατέβα από το σταυρό. Άλλους έσωσε, αλλά τον εαυτό του δεν μπορεί να τον σώσει» (Ματθ. 27,40·42). Δηλαδή δεν ατιμάσθηκε μόνο ο Χριστός αλλά και ο Θεός πατέρας που τον πρόσβαλαν στο πρόσωπο του υιού του. Όπως και οι «δυνατοί» χριστιανοί όταν ατιμάζονται από τους «αδύνατους», τότε, ατιμάζεται και ο Θεός πατέρας στο πρόσωπο αυτών. Ας το προσέξουν οι «αδύνατοι» αυτό.

«Όσα γαρ προεγράφη, εις την υμετέραν διδασκαλίαν προεγράφη». Όλα τα σχετικά με τον Χριστό τα διασώζουν οι Γραφές, για να διδασκόμαστε και να τον μιμούμαστε. Δεν είναι μόνο «τω καιρώ εκείνω», αλλά είναι και για τον παρόντα καιρό και χρόνο. Μας δίνουν υπομονή και παρηγοριά, για να μη χάσουμε την ελπίδα της εν Χριστώ σωτηρίας. Και η ελπίδα με τη σειρά της μας ενισχύει και μας αυξάνει την υπομονή και την παρηγοριά.

Αρχιμ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνης